

1.

ДА СИ ДОЙДЕШ У ДОМА, ДА НАПУСНЕШ ДОМА

НАВИКЪТ ДА РАЗКАЗВАШ, да превръщаш обикновеното място във вълшебно, се преодоляваше трудно. Разказването идваше естествено, след като си прекарал време в компанията на говорещи плашила или изчезващи котки; то бе своеобразен начин да останеш здраво стъпил на земята, свързан с тънката нишка на приемствеността, която се проточва през всички животи, независимо колко странни биха могли да станат. Разказвай невъзможни неща, превръщай ги в история, и ето че те вече подлежат на контрол. И така:

Имението се намираще насреж някакво погобие на поле, което всъщност служеше да огражда частния дом. Тревата беше съвършено зелена, гърветата, скупчени покрай сградата – идеално подгрязани, а градината тънеше в цветове, които по принцип съжителстваха единствено в гъзата или в кош за детски играчки. Тясната черна ивица на алеята за автомобили се виеше от галечната порта и се завърташе в кръг току пред самата

къща, преминавайки елегантно в малко по-широка лента за чакащите през входа возила. Една-единствена кола спря там – крециящо жълта и някак кичозна на фона на грижливо оформения пейзаж. Задната ѝ врата се затръшна и тя потегли, като остави зад себе си момиче.

То беше високо и слабо, на не повече от седемнайсет – с нещо все още недооформено около очите и устата, сякаш имаше какво да се промени и да бъде довършено от времето. Беше облечена в черно: черни гънки, черни боти с черни капси, наредени като войничета от петата до глезена, и в бяло: широк бял потник, нанизи от фалшиви перли по китките, а в основата на конската ѝ опашка се мъдреше лента с цвят на зърна от нар. Косата ѝ беше снежнобяла, прошарена с черни кучури – като петрол, разлят върху мраморен пог, а очите ѝ бяха светли като лег. Примижа срещу светлината. Изглеждаше така, сякаш отдавна не бе виждала слънце. Малкият ѝ куфар на колелца беше яркорозов, целият изрисуван с маргаритки. По всичко личеше, че не го бе избирала сама.

Момичето вдигна ръка, за да прикрие очи, насочи поглед към къщата и застина, щом прочете табелата, която висеше на входа. Тя гласеше с едри букви: ДОМ ЗА СВОЕНРАВНИ ДЕЦА НА ЕЛИНОР УЕСТ. Отголу, с по-гребен шрифт, имаше прогължение: БЕЗ ХОДАТАЙСТВА, БЕЗ ПОСЕТИТЕЛИ, БЕЗ ДИРЕНИЯ.

Момичето примигна. Свали ръка. После закрачи бавно към стълбището.

На третия етаж на къщата Елинор Уест пушна завесата и се обърна към вратата, докато платът още възвръщаше старото си положение. Приличаше на добре запазена гама към края на

шейсетте си години, макар реалната ѝ възраст да приближаваше сто – пътешествията из земите, които някога често посещаваше, притежаваха свойството да объркват вътрешния часовник и затрудняваха времето да се вкопчи здраво в тялото ѝ. Понякога беше благодарна за дълголетието си – то ѝ позволяваше да помогне на повече деца, отколкото би доживяла да види, ако не беше отворила всички врати, които бе отворила, и ако не беше избрала да се отклони от предначертания път. От време на време пък се чудеше дали този свят някога щеше да се сети, че тя съществува, че е малката Ели Уест, онова своенравно момиче, някак оцеляло след всички тези години, и какво би се случило, ако това наистина станеше?

За момента обаче все още беше силна, очите ѝ виждаха така ясно, както в деня, в който на седем години бе забелязала проход между корените на едно гърво в имението на баща си. Фактът, че сега косата ѝ беше бяла, а кожата – мека и покрита с бръчки и спомени, нямаше никакво значение. В погледа ѝ мъждукаше нещо неприключено – с нея още не беше свършено. Елинор беше история, не епилог. И ако решеше да разказва по мъничко за живота си, докато се спускаше по стълбите, за да посрещне новото попълнение, не вредеше на никого. Навикът да разказваш, е труден за преоляване.

Понякога е единственото, с което тялото разполага.

* * *

Нанси стоеше вкаменена в средата на фоайето, стиснала здраво гръжката на куфара си, до-

като се оглеждаше и се опитваше да разбере къде се намира. Не беше сигурна какво бе очаквала от „специалното училище“, в което я изпращаха родителите ѝ, но определено не беше този... този елегантен провинциален дом. Тапетите по стените имаха старомодна цветна шарка на рози и преплетени пълзящи стъбла, а малкото мебели в почти голото антре го една бяха антики – хубаво, добре полирано гърво с месингов обков, който допълваше острите извивки на парапета на стълбището. Подът беше от череша, а когато погледна нагоре, опитвайки се да гвижи единствено очите си, без да повдига брадичка, установи, че вижда изкусно изработен полилей във формата на цъфнал цвят.

– Всъщност е създаден от наша бивша възпитаничка – обади се глас. Нанси отклони поглед от полиея и го насочи към стълбището.

Жената, която слизаше по него, беше слаба, каквито са понякога по-възрастните жени, ала с изправен гръб, а ръката ѝ бе положена върху парапета така, сякаш го използваше само за ориентир, а не като средство за опора. Косата ѝ беше бяла, като на самата Нанси, но без непокорните черни кичури – бе оформена на къдрава топчица и приличаше на глухарче. Щеше да изглежда напълно благоприлично, ако не бяха електриковооранжевите панталони, комбинирани с плетен пуловер в цветовете на гъгата, и колчето от полускъпоценни камъни в гузина нюанси, нито един от които не пасваше с другия. Нанси усети как се ококорва, въпреки усилието си да не го прави, и се ядоса на себе си. С всеки изминал ден губеше уменията си да застива. Скоро щеше да стане изнервена и неурав-

новесена като всички груги живи, а така никога нямаше да намери обратния път към гома.

– На практика целият е от стъкло, естествено, без частите, които не са от стъкло – прогължи жената, видимо необезпокоена от явното захласване на Нанси. – Не съм сигурна как точно се прави такава нещo. Предполагам, че се топи пясък. Но пък помогнах с онези големи призми с формата на сълза в средата. И дванайсетте са мое производство. Доста се гордея с тях – жената замълча, очевидно в очакване Нанси да каже нещo.

Нанси преглътна. Напоследък гърлото ѝ бе страшно пресъхнало и като че ли нищo не помагаше да махне прашинките, поленнали по него.

– Щом не знаете как се прави стъкло, как сте изработили призмите? – попита.

Жената се усмихна.

– От сълзите ми, разбира се. Винаги приемай, че тук най-простият отговор е истината, защото в по-голяма част от случаите ще е така. Аз съм Елинор Уест. Добре дошла в гома ми. Ти трябва да си Нанси.

– Да – отвърна бавно Нанси. – Как...?

– Е, ти си единствената ученичка, която очаквахме днес. Вече не сте толкова много, както някога. Или вратите се превръщат във все по-рядко явление, или вие забобрявате в това да не се връщате. А сега замълчи за малко, за да те огледам.

Елинор се спусна по трите останали стъпала и се спря пред Нанси, като я изучаваше внимателно, миг преди да се завърти бавно около нея.

– Хммм. Висока, слаба и много бледа. Сигурно си била на място със съвсем малко слънце, но не при вампири, предвид кожата на шията ти. Джак и Джил страшно ще се радват да се запознаят с

теб. Уморяват се от светлината и сладостта, която хората носят със себе си тук.

– Вампири? – повтори безизразно Нанси. – Те не са истински.

– Нищо не е *истинско*, скъпа моя. Нито тази къща, нито този разговор, нито обувките, с които си обута – изостанали са от модата с няколко години, в случай че се опитваш отново да влезеш в крак с връстниците си, а не подхождат и за траур, ако си се вкопчила в близкото си минало. „Истинско“ е неприлична дума и ще съм ти благодарна, ако я използваш възможно най-рядко, докато живееш под моя покрив. – Елинор пак се спря пред Нанси. – Косата те издава. В Подземния свят ли беше, или в Долната земя? Едва ли си била в Отвъдното. Никой не се завръща оттам.

Нанси зяпна срещу нея, а устата ѝ се отваряше и затваряше безмълвно, докато се мъчеше да намери гласа си. Старата гама изрече всичките тези неща, тези безмилостно невъзможни неща толкова небрежно, сякаш ѝ задаваше напълно обикновен въпрос като например за имунизационния ѝ календар.

Изражението на Елинор се промени, стана меко и извинително.

– О, виждам, че те разстройвам. Боя се, че имам навика да го правя. Разбираш ли, аз посетих Безсмислицата шест пъти, преди да навърша шестнайсет, докато в крайна сметка не спрях да преминавам оттатък, но така и не се научих да си гържа езика зад зъбите. Сигурно си уморена от пътуването и си любопитна какво ще се случва тук. Нали? Ще ти покажа стаята ти веднага щом установя къде точно се падаш според компаса. Боя се, че това наистина е от значение за наста-

няването – няма как да сложиш някого, пътувал из Безсмислицата, при груз, който е бил в Логиката, не и ако не си готов да обясняваш на местната полиция зачестилите изблици на агресивно поведение. А властите *ни* проверяват, макар през повечето време да успяваме да ги накараме да не ни търсят сметка. Дължи се на факта, че все още сме акредитирани като училище, макар да предполагам, че сме по-скоро нещо като санаториум. Харесвам тази гума, а ти? „Санаториум“. Звучи официално, а няма абсолютно никакъв смисъл.

– Не разбирам и гума от това, което казвате – обади се Нанси. Засрами се, щом чу тънкия си и писклив глас, въпреки че се почувства горда, защото изобщо бе успяла да проговори.

Лицето на Елинор омекна още повече.

– Вече няма нужда да се преструваш, Нанси. Знаем през какво минаваш, къде си била. Преживях нещо подобно много отдавна, когато се върнах от моите пътувания. На това място не сме длъжни да лъжем и да се правим, че всичко е наред. Ние знаем, че нищо не е наред. Ако беше наред, нямаше да си тук. И така. Къде отиде ти?

– Не зн...

– Забрави за гуми като „Безсмислица“ и „Логика“. Можем да уточним подробностите по-късно. Просто отговори. Къде *отиде*?

– Отидох в Дворците на мъртвите – почувства почти болезнено облекчение, когато произнесе гумите на глас. Нанси пак застина и се втренчи в пространството, сякаш бе възможно да види как гласът ѝ виси – тъмночервен и съвършен, във въздуха. После преглътна, все още неспособна да преодолее сухотата в гърлото си, и рече: – Беше... Търсех кофа в мазето на нашата къща и открих

врата, която никога не бях зървала. Когато минах през нея, се озовах в нарова горичка. Помислих, че съм пагнала и съм си ударила главата. Прогължих, защото... защото...

Защото въздухът ухаеше толкова сладко, а небето бе черно кадифе, отрупано с точкици гуамантена светлина, които не примигваха, а само излъчваха постоянно и хладно сияние. Защото тревата беше напоена с роса, а гърветата бяха натежали от плод. Защото поиска да разбере какво има в края на гългата пътека между гърветата, и защото не желаше да се връща, преди да е узнала всичко. Защото за пръв път в живота си се бе почувствала така, сякаш се прибира у дома, а това се оказа достатъчно, за да пристъпи напред, първо бавно, а сетне все по-бързо и по-бързо, докато накрая не се понесе в бяг през прозрачния нощен въздух и нищо друго нямаше значение, нито щеше пак да добие такава...

– Колко време те нямаше?

Въпросът беше безсмислен. Нанси поклати глава.

– Цяла вечност. Години... прекарах там години. Не исках да се връщам. Никога.

– Знам, скъпа – ръката на Елинор нежно я погхвана за лакътя и я насочи към вратата зад стълбището. Парфюмът на възрастната гама ухаеше на жълтурчета и меденки, комбинация толкова абсурдна, колкото и всичко останало в нея. – Ела с мен. Приготвила съм ти идеалната стая.

* * *

„Идеалната стая“ на Елинор беше на първия етаж, в сянката на огромен стар бряст, който